

Pasvalio viešosios Mariaus Katiliškio bibliotekos literatūriniam
konkursui

Dariaus Indrišionio,

Pasvalio Lėvens pagrindinės mokyklos 7d kl. mokinio,

Novelių ciklas

„Po pamokų“

2006 m.

DARIUS INDRIŠIONIS

Patarlių aiškinimas

Aš, Bronius Stukačius ir jo brolis Zenius S. nusipirkom knygą “Patarlės”. Nežinau, kam mes ją nusipirkom, bet nusipirkom, ir viskas. Paskaitęs dvi (2) patarles Zenius S. ištarė archimedišką frazę: “*Nesqmoné*”. Nusprendėm išsiaiškinti kodėl.

1-a patarlė: „Du kartus į tą pačią upę neįbrisi”.

– Eime, – tarė Zenius.

Nuėjom tris km. Įbridom į kažkokį griovį. Išlipom. Dar kartą įbridom.

Bronius:

– Psichų kūrybos patarlė.

Tuo viskas ir pasakyta.

2-a patarlė: “Nekask kitam duobės – pats įkrisi”.

Einam. Nupėdinam į ūkinių prekių parduotuvę.

Bronius:

– Du kastuvus.

Aš:

– O kas nekas?

Zenius:

- Aš negaliu kasti, nes vaidinu, kad gavau trūkį – neinu į mokyklą.

Na, trūkis tai trūkis, o duobė lieka duobe.

Kasėm su Bronium S. ją tris dienas. Išmatuojam gylį – du metrai keturiasdešimt aštuoni cm. Ir du mm. Iškasę gražinom pardavėjui Zenkai kastuvus ir nuėjom laukti aukos.

Tada prasidėjo tikrosios linksmybės! Pirmą kartą įkrito pats Zenka iš parduotuvės. Kitą kartą elektrikas su alaus buteliu. Po dviejų dienų Broniaus auklėtoja ir kiti vaikščiojantys piliečiai. O mes tai neįgriuvom...

3-a patarlė: “Neperšokęs griovio nesakyk op”

Zenius ištaria:

– Kaip kasim griovį?

Bronius pareiškia:

– Kai aną kartą kasėm duobę, man nepatiko vienas dalykas – išaugo raumenys. Aš toks nebepatrauklus merginoms.

Aš ir sakau:

– Žinau aš tokį ekskavatorininką Petrą. Už alaus butelį jis mums iškas Panamos kanalą.

Na, nuperkam, paduodam Petruui ir po trijų savaitių randam keturių metrų gylio griovį.

Ėmėm šokinėti. *Op* prieš griovį – šuolis. Viskas tvarkoje.

– O kodėl, neperšokus griovio, nesakyt *op*?

– Rimtai, - atsako man duetas.

Taip ir šokinėjom...

(Po dvidešimt antro šuolio Zenius nuslydo nuo griovio krašto ir galva trenkėsi į vandentiekio įmonės “Elektrikai” vamzdį. Dabar jis gydosis smegenų sutrenkimą ir abiejų kojų lūžius.)

DARIUS INDRIŠIONIS

Patarlių aiškinimas (2)

- Ir kam aš ją pasilikau?- varto rankose knygelę „Patarlės“ Zenius.
- Žiema artėja,- maudamasis džinsus budinasi Bronius,- sudeginkim.
- Šlykštu degint,- estetiškai burnoje kažką gromoluuju aš.- Tokių nesąmonių čia prirašyta...
- Žiūrėk,- rodo savo purvinu pirštu į vieną patarlių Bronius,- pati seniausia...

Pati seniausia patarlė: „Dievas davė dantis, Dievas duos ir duonos“

- Dantis, atrodo, turim,- persibraukia Zenius pirštu tą vietą, į kurią dažniausiai gauna smūgį, kai su kuo susipyksta.
- Aš ne visus,- skaičiuojasi savo iltis Bronius,- du pieniniai, vienas nudužęs...
- Tiks,- raminu Bronių, it validolio tabletė,- Tik kur duona?
- Visi šaukiame: „Dieve!- ragina mus kaip darželinukus, kurie rėkia tokius nacistinius šūkius, kaip „Kalėdų seneli“, rėkti Zenius,- vienas, du, trys!
- Dieve!- skamba mūsų įžūlusis trio pro trečio aukšto balkoną. Jokios duonos.
- Dar kartą!
- Dieve!- vis nesulaukiame duonų ir batonų liūtis plasmasinėse pakuotėse.
- Ei, tu, suvalkieti, kuris viršuj!- kreipiasi į Aukščiausiąjį Bronius,- duonos mesk!
Neišgirdo.

2-oji patarlė: „Tyla - gera byla“

Užsitarėm trise mano bute. Užsirakinom. Susėdom ant fotelių. Tylim. Neišleidžiam nė garso. Tylim valandą. Tylim dvi. Galų gale Zenius ir sako:

- O dabar pažiūrėkim, ar „Triukšmas - gera byla“.

Užleidom visu garsu muzoną. Ne kokį popsa, o suomiškos pirties hard rock`ą („Lordi“). Po valandos kaimynai pakvietė žaliuosius. (Gavėnia, juk negalima triukšmauti.) Žaliukai mus supakavo į ES reikalavimus atitinkančias pakuotes ir nuvežė į ten, kur reikia. Bylą gavom. Nežinau ar gera, bet žinau, kad baudžiamąją! Taigi žinokit, kad „Triukšmas – baudžiamoji byla“.

3-oji patarlė: „*Auksas ir pelenuose žiba*“

Pasiėmėm daug daug laikraščių, auksinę grandinėlą ir patraukėm į laukus. Užkūrėm laužą. Kai laikraščiai sudegė, į pelenus užkasėm auksinę grandinėlą.
Nežibėjo.

Bronius bandydamas įžiūrėti aukso žibėjimą, prikišo galvą taip arti laužavietės, kad tapo panašus į Mickael`ą Jackson`ą (I-os stadijos).

4-oji patarlė: „*Akis už akį, dantis už dantį*“.

Nuvarėm į lombardą. Ten Zenius iš nosinės išsivyniojo savo pieninį dantį (4 m. senumo) ir paprašė pakeisti į kitą dantį...

Buvom išvadinti daunais ir išvyti.

Sunkus tas patarlių aiškintojo darbas...

DARIUS INDRIŠIONIS

Nereikia visko suvokti tiesiogiai (Kartais)

- Nieko nebus, *mesk šią mintį iš galvos*,- sapalioja Zenonas man.
Mečiau. Mečiau tą mintį. Deja, nepataikiau ir išmušiau kaimynės Zenės Rukaitytės (84 m.) langą.

Teko *tepti slides*. Grįžau namo. Pasiėmiau slides ir žiūrėdamas, kaip Zenė deda naują stiklą, jas sutepiau.

- *Pasuk galvą*,- peza Zenius nestabdydamas,- sugalvosim...

Sukau. Sukau. Nesisuko. Žiūriu eina dėdė Zabarą – turbūt iš zonos grįžo.

- Dėdė Zabarai, negalėtumėt?- prašau Zabarą rodydamas pirštu į savo nesisukančią galvą.

- Visada prašom,- priartėja prie manęs dėdė Zabarą... Daugiau neprisimenu...

- Dariau,- sako man Zenius.

- Kas vėl?- piktai atmerkiu akis.- Aš ligoninėje...

- Vos *nepadėjai šaukšto*,- vargina savo žandikaulį Zenius.

- Kurio?- susidomiu aš ir pasikasau kaklo įtvary,- auksinio ar sidabrinio su nugriaužtu galu?

Zenius nuleido mano žodžius negirdomis. Žodžiai ištyško ant palatos grindų ir į palatą keikdamasi įėjo valytoja.

- Tai va,- atsidūsta Zenius,- tu nugriuvai *be plionkės*, atvarė *mentai*, greitoji, susėmė Zabarą...

- Nieko nesupratau,- pasikeliu aš,- mentai Zabarą nuo šaligatvio susėmė su semtuvėliu?

- Kvaily,- kerta kirviu man antausį Zenius,- nieko tu nesupranti...

- Taip jau geriau,- nusiimu kaklo įtvary ir pašoku (Tango) iš lovos.

- Einam į mokyklą,- siūlo Zenius.

Sutinku.

Įbėgam į klasę. Ten labai tamsu.

- Čia labai tamsu,- knisa protą Z,- nors *į akį durk*...

Tada bėga nuo manęs – nori likti su akim...

Įeinam į kitą klasę.

- O žiūrėkit,- rodo į mus kaip į dievus mokytojas Valerijus Cinikovičius,- mūsų vėluojantieji – Zenius ir Darius. *Slėpkitės po lapais* iš gėdos!- įsako mums Valera.

Zenius sureagavo greitai ir, nusirovęs papartį, po juo palindo. Aš tokio neradau – šoviau namo.

Užaugęs žadu dirbti ambasadoriumi JAE – noriu, kad visi lietuviški produktai būtų pristatomi švieži...

DARIUS INDRIŠIONIS

Beržas

Ruošiuosi miegoti. Bet po velniais – kaip galima? Juk trečia valanda dienos?! Nors kodėl negalima? Juk prie manęs nestovi grandine ginkluotas prievaizdas ir neliepia dirbti už kelis Lt vokelyje su šokančio kuilio atvaizdu. Pasitreniruosiu nemiegoti. Naktimis miegosiu, bet dienomis – niekada! Treniruotis būtina. Jei nori būti įžymus - turi treniruotis. Treniruotis galima visai. Valgyti vinis, šokinėti iš balkono, kilimus deginti ir t.t. T.y viską kas pravers gyvenime. Bet ką veikti? Miegoti? Ne! Žiūrėti teliką? Jo! Įsijungiu JĮ. Kas čia dabar? JIS neveikia! Balta! Kitas kanalas! Balta! Siaubas! Skubiai JĮ išjungiu ir lekiu į kitą kambarį prie kito televizoriaus. Įjungiu...

NEVEIKIA.

Turbūt taiso ką nors kabelinėje. Kartais manyje sukyla pyktis (Reiks sužinoti, ar ne mano giminė Hitleris.) Kabelinė netoli. Ant stalo peilis...

Tfu... Ką aš čia galvoju... Nusispjaunu ant sienos ir pačiupęs peilį per kelias sekundes pasidarau sumuštinį.

Vaikštau ir valgau. Vaikštau ir valgau. (Skaitydami šias eilutes negalvokite, kad tai „Bulimikės užrašai“ – tai p. D.Indrišionio kūryba.) Bevaikščiodamas pastebiu, kad labai negražiai apskreplinau sieną. Negerai.

Kur tie rankšluosčiai? Kai reikia, nėra, o kai nori eiti į gatvę, žiūri į mane savo mažomis akytėmis, kurių neturi ir tartum sako: „Dariau, nebūk sabaka kaip visada – išplauk indus“. Nerandu jų. Tad susirandu feną ir skreplį išgarinu.

Cha. Išgarinu. Jeigu gerai žinau, tai išgarinus vandenį atsiranda debesėliai. Atsisėdu ir laukiu, kol pasirodys debesėliai.

Tuoj *nudurnėsiu*, tad pasitaisau dar vieną sumuštinį... Kiek galima būti? Nors kam čia saugoti formą, jei į JAE neišvyksiu? Reikia būti liesam. Liesam kaip... Beržas.

Kuo man užkliuvo šis vargšas medis? Pasikeisiu savo vardą. Būsiu nebe D. Indrišionis, o B.Indrišionis. Geras, ane?

Tikrai *nudurnėjau* ir dėl visko kalta kabelinė. Laimė – *telikas* vėl rodo... Atrodo, vizitą į Rokiškį teks atitolinti.

Toks tad pono Beržo Indrišionio gyvenimėlis.
(Ir kokiam *debilitikui* atėjo į galvą toks *durnas* vardas – Beržas?!)

DARIUS INDRIŠIONIS

Po varžybų

- Šūktelk, kai bus netoli,- užsimaudamas ant galvos sportinį maišelį sako Zenius. Klausiate, kokią čia diversiją sugalvojome? Gal ruošiamės susprogdinti kokį geležinkelio tiltą per Bražuolę? (Neoriginalu – jis jau buvo sprogdintas.) Gal ruošiamės apiplėšti paštininką, nešantį į vienkiemius pašalpas ir pensijas?

Deja, ne. Tą darysim užaugę, o kol kas Zenius tik erzina už mūsų važiuojančius vairuotojus. Važiuojame *suknistu* smirdančiu autobusu iš varžybų, kuriose *juodai gavom malkų**. Deja, kad ir laimėtumėme grįžtume tuo pačiu mėšlinu Ikarus`u. Tų malkų niekur nepanaudosim. Šiaip pralošėm visai garbingai – tik dvidešimt taškų (Lošėm prieš devintokus.) Bet vis vien visi sakys: „Gavo ant dvidešimt“, - ir nepabrėš, prieš ką lošėm.

Būtų galima sakyti, kad anie devintokai kažkokie *tupeliai* – visi normalūs žmonės pradeda rūkyti nuo devintos klasės ir nebe labai auga į ūgį, bet šitie buvo nenusirūkę. Sunku buvo.

Bet nenukrypkim nuo temos. Zenius gąsdina už mūsų važiuojančius vairuotojus. Aš jam tik pasakau, kada vairuotojas priartėja tiek, kad staiga pasirodęs Zenonas su maišu ant galvos įvartytų mažų mažiausiai mikroinfarkta.

Tų vairuotojų nervai kol kas gana stiprūs, ir dar nė sykio nemačiau, kaip ištikti širdies smūgio jie suktų į šalikelę. Tik du piktai supypsėjo ir aplenkė mūsų *suknistą* smirdantį Ikarus`ą, vienas parodė *fuck`ą*. Tokia statistika. Turbūt tikrai Zeniaus išvaizda nepadeda susikaupti meditacijai ir t.t...

Zeniui taip linksma dėl to pigiai gauto kuro, kad jis žada jaunoms moteriškos lyties vairuotojoms pasirodyti Zenislovo plikapilvio pavidalu. Meldžiu jo tokio dalyko nedaryti – nuoširdžiai nenoriu, kad Lietuvoje sumažėtų gyventojų (Tiksčiau sakant noriu, kad jie išvyktų į Airiją arba Jungtinius Arabų Emyratus.) Tokį košmarą pamatęs bet kas pasuks vairą į dešinę, t.y į rugius (Visai kaip Dž. Selindžerio „Rugiuose prie bedugnės“, nors ten apie rugius beveik nieko.)

Kiek žinau, malkas veža ne autobusais, o miškovežiais.

Galėjo pagalvoti, kad parvešim namo daug kuro ir visus žaidėjus nuvežti į malkinę – tokios ir tokios vidurinės sporto salę.

Be to, atviras miškovežis labiau patiktų Zeniui, kuris galėtų su jaunomis moteriškos lyties vairuotojomis pabendrauti ne vien gestų, o ir lietuvių kalba. Atrodo, jis trokšta bendrauti.

Malkomis džiaugiasi tik Zenius. Labiausiai dėl šio kuro išgyvena Silvijus iš B. Jis labiausiai stengėsi, kad tų malkų nebūtų. Dabar sėdi ir su niekuo nekalba. Pasisaugoti jo reiks.

Bronius, Zeniaus *bratukas*, sėdi už Silvijaus. Jis taipogi nenorėjo malkų – jos, deja nevalgomos. Gerais norais ir šaligatvis grįstas. Bronius šiandien nešė mums daug malkų. Silvijus jo vos nepaskerdė po Pasimalkavimo.

Man *suknista* nuotaika – mes dar ir kyšininkavom! (Bandėm įkišti vokelius geriausiems priešinininkų malkakroviams.) Nepaėmė, *sabakos*. Pasikėlę mat.

Taigi malkos. Gerai, kad dabar žiema – nesušalsim.

* gavom malkų (moksleivių žargonas) – pralošėme.

DARIUS INDRIŠIONIS

Po kontrolinio

- Autai man,- keikiasi Zenius pasiimdamas pažymių knygelę.

- Inkarai,- šaiposi jo brolis Bronius.

- Kas?- domisi Zeniaus rezultatu Kristoforijonas Avinukas.

- **Uodega**,- moksleivio žargonu *bazarina* ir rodo keturis Zenius.

Pakviečia mane. Prieinu. Paduodu. Pasistiebiu. Žiūriu. Neblogai. Grįžtu.

- Kas?- domisi mano susikirtimais Bronislovas.

- **Lūžęs kuolas**,- rodau septynetą.

Kviečia Rapazarą. Jo vardas Silvijus. Jo veidas ramus kaip nuo AIDS mirusio kamikadzės.

- Kiek?- nutaiso susidomėjusio vaiko miną Zenius.

- **Karvė**,- garsiai taria moksleivis ir atkreipia pedagogės dėmesį. Ji tik pažvelgia į Silvijų. Ne, Silvijus Rapazaras ne tas, kuris *taip varo ant mokytojų*.

Silvijus meta pažymių knygutę į suolą. Tikslu ji nepasiekia ir atsivertusi krenta ant grindų. Konkretus trejetas.

Kviečiamas Bronius. Atbėga kaip į šauktinių komisiją. Pasikraipo kaip manekenė prieš arabų šeichą ir neša pažymių knygelę į suolą.

- Nu?- broliškai klausia jo, Zenius.

- **Virvė**,- pavydžiai nužvelgia mane Bronius. Jis gavo šešis, o aš – septynis.

Kviečia Kristoforijoną. Jis net nesikelia iš suolo. Sėdi pirmame suole.

- Na, sabaka,- ižeidžia šį mielą gyvūną kreipdamasis jo vardu į Kristoforijoną Silvijus.

- **Avarija**,- pats abstulbęs alpsta Kristas.

- Tu esi mokslo žiurkė,- puolu jį aš, nes esu pavydus: – anas, sabaka, gavo aštuonis.

Kviečia Vilmantą. Jo nėra. Pribėga Zenius ir paėmęs Vilmo Bylą išdidžiai taria:

- **Grandinė**... – rodo jis mums *dvoikę*.

Tada sukiša Vilmanto pažymknygpalaikę į šiukšlių dėžę.

Savo popierius pasiima ir Arūnas. Zenius klausiamai pasuka galvą.

- **Storas**,- susimąstęs sėda į savo klipatkėdę Aras. Jam tik dabar *daėjo*, kad visus mokslo metus jis storais ir mokosi.

- Pats geriausias darbas,- prabyla pedagogė,- Adomo, Adomas, ateini čia!

Eina tas lopas. Mokslo sūrskis. Grįžta patenkintas. Net nerodo, kiek gavo, – pasikėlęs yra.

Silvijus kaip šių laikų Tadas Blinda nemėgsta, kad kas būtų slepiama nuo liaudies, ir puola Adomą...

Kol anas padedamas mokytojos šluostosi kraują, žiūrim į jo pažymknygę.

- Eina sau,- susiimu už galvos aš.

- Matau trečią kartą gyvenime,- *peza* Bronius.

- **Girta virvė**... – apšalęs Silvijus.

Tokio kreivo devyneto dar matęs nebuvau...

Taip pamoka ir baigėsi. Nė vienas nenukentėjo. Niekas nesusipyko. Ir nesuprantu, kodėl dabar tą žargoną draudžia – juk tai taip malonu...